

Universiteit
Leiden
The Netherlands

The role of the United Nations General Assembly in advancing accountability for atrocity crimes: legal powers and effects

Ramsden, M.P.

Citation

Ramsden, M. P. (2021, October 20). *The role of the United Nations General Assembly in advancing accountability for atrocity crimes: legal powers and effects*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3217818>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3217818>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

SAMENVATTING (SUMMARY IN DUTCH)

DE ROL VAN DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE VERENIGDE NATIES BIJ HET BEVORDEREN VAN AANSPRAKELIJKHEID VOOR GRUWELDADEN: WETTELIJKE BEVOEGDHEDEN EN EFFECTEN

De opkomst van ‘*international justice*’ (internationale gerechtigheid), een gebied dat zich over het algemeen bezighoudt met de noodzaak om verantwoording af te leggen voor ‘*atrocities crimes*’ (gruweldaden), heeft geleid tot veel reflectie over de rol van internationale instellingen in het aanpakken van lacunes in de regelgeving rondom straffeloosheid. Deze literatuur – inmiddels van aanzienlijke omvang - omvat niet alleen de internationale staftribunalen belast met het interpreteren en toepassen van de regels omtrent individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid, maar ook andere rechtbanken - waaronder het Internationaal Gerechtshof (IGH) en regionale mensenrechtenmechanismen – wanneer zij oordelen over de verantwoordelijkheid van staten in *atrocities* situaties. Daarnaast zijn er onderzoeken gedaan naar de impact van politieke instellingen op het bevorderen van aansprakelijkheid voor *atrocities crimes*, waarin met name het onderzoek naar de bijdrage van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (VN) een grote rol speelt. Daarentegen zijn er, althans tot voor kort, weinig pogingen gedaan om de bijdrage van de Algemene Vergadering van de VN (de Vergadering) op het gebied van internationale rechtspraak volledig te identificeren, te classificeren en te evalueren.

Dit proefschrift heeft als doel om uitputtend onderzoek te verrichten naar de fundamenteën en effecten van de macht van de Vergadering, en hoe deze zich heeft ontwikkeld om de noodzaak van aansprakelijkheid voor *atrocities crimes* te adresseren. De ‘macht’ van de vergadering wordt in deze context beoordeeld aan de hand van vijf functies: (1) de ‘quasi-wetgevende’ functie; (2) de ‘quasi-gerechtelijke’ functie; (3) de ‘machtigende’ functie; (4) de ‘raadgevende’ functie; en (5) de ‘sanctionerende’ functie. Dit onderzoek roept op zijn beurt twee grote vragen op. Ten eerste, wat is de reikwijdte van de juridische bevoegdheid van de Vergadering? Ten tweede, in hoeverre heeft de uitoefening van deze functies door de Vergadering een ‘effect’ gehad in de zin van het bevorderen van de aansprakelijkheid voor *mass atrocities*? Bij het beantwoorden van deze vragen is dit onderzoek niet alleen bedoeld om de omvang van de bevoegdheden van de Vergadering vast te stellen, maar ook om ambitieuzer te denken over de mogelijke rol die deze zou kunnen spelen bij het reageren op *atrocities* situaties, door de explicatie van deze vijf functies.

Nadat in hoofdstuk 1 een overzicht wordt gegeven van het onderzoeksgebied, gaat hoofdstuk 2 in op de aard en het effect van Resoluties van de Vergadering die ‘quasi-wetgevend’ van aard zijn, wat inhoudt dat ze de bedoeling hebben om normen van internationaal recht te definiëren en te identificeren. In tegenstelling tot de misvatting dat Resoluties van de Vergadering louter niet-bindend, en in het gunstigste geval slechts aansporingen van juridische adviezen zijn, wordt hier aangetoond dat Resoluties van quasi-wetgevende aard een doordringende en doorslaggevende impact hebben gehad op de besluitvorming van veel internationale en nationale rechtbanken. Het toont, meer specifiek, aan dat quasi-wetgevende Resoluties van de Vergadering een normatieve

waarde hebben bij het definiëren, formuleren, verduidelijken, specificeren, authenticiseren en bevestigen van de daarin opgenomen normen.

Na het bespreken van de praktijk van de Vergadering op het gebied van quasi-wetgevende Resoluties die door rechtbanken worden gebruikt op het gebied van *international justice*, gaat hoofdstuk 3 verder in op de rechtsgevolgen van dergelijke Resoluties in het algemeen. Dit hoofdstuk beargumenteert verder dat, binnen het institutionele recht van de VN, quasi-wetgevende Resoluties van de Vergadering kunnen worden beschouwd als een ‘vervolgovereenkomst’ bij de interpretatie van een bepaling van het VN-Handvest of, als alternatief, kunnen bijdragen aan een ‘gevestigde praktijk’ die van een algemene erkenning van dergelijke interpretatie door de VN-leden weergeeft. Ten slotte wordt beargumenteerd dat de invloed van quasi-wetgevende Resoluties van de Vergadering, zoals in het vorige hoofdstuk is besproken, verklaarbaar is, gezien de overwegend juridische benadering op dit gebied, waarbij er meer waarde wordt gehecht aan documentaire bronnen en de rechtsovertuiging van staten (*opinio juris*) dan aan statenpraktijk.

Hoofdstuk 4 onderzoekt een specifiek type Resolutie van de Vergadering dat kan worden omschreven als ‘quasi-gerechtelijk’, in de zin dat deze toezicht houden op de naleving van een reeks normen of op feiten gebaseerde empirische bevindingen uitspreekt. Zoals in dit hoofdstuk wordt uitgelegd, zijn er verschillende rechtsgronden op basis waarvan de Vergadering het vervullen van een quasi-gerechtelijke functie kan baseren. Er is ook een rijke quasi-gerechtelijke praktijk van Resoluties die betrekking hebben op kwesties van individuele- en staatsverantwoordelijkheid binnen het internationaal strafrecht, internationaal humanitair recht, internationale mensenrechten en het VN-Handvest. Daarnaast heeft de Vergadering zich ook uitgesproken over de stand van zaken in internationale betrekkingen met als doel om betwiste kwesties betreffende soevereiniteit of territorium op te lossen, wat op zijn beurt de verantwoordingsprocessen heeft vergemakkelijkt.

Hoofdstuk 5 gaat in op de juridische aard van de aanbevelingen en de praktijk van de Vergadering bij het aanbevelen van maatregelen om de aansprakelijkheid voor *atrocities* te bevorderen. Na onderzoek van de praktijk van aanbevelingen op het gebied van *international justice*, identificeert dit hoofdstuk vier veelvoorkomende vormen van aanbeveling: het onderzoeken of vervolgen; het samenwerken; het uitleggen of verantwoorden; en het aanbieden van herstelbetalingen aan slachtoffers. De Vergadering heeft de Veiligheidsraad ook aanbevolen om actie te ondernemen om de aansprakelijkheid binnen bepaalde situaties vast te stellen. Dit hoofdstuk laat zien dat aanbevelingen, hoewel niet-bindend, effecten ten gevolge kunnen hebben die *international justice* bevorderen. Bovendien leggen ze, ongeacht de orthodoxe opvatting dat de aanbevelingen niet-bindend zijn, voorwaarden op aan de lidstaten, geworteld in het beginsel van goede trouw, en bieden ze daarmee een zekere mate van toezicht op het gedrag van de lidstaten in *atrocities* situaties.

Hoofdstuk 6 evalueert de bevoegdheid van de Vergadering om subsidiaire of gerechtelijke mechanismen te machtigen om *international justice* te bevorderen. Het analyseert eerst de gevestigde praktijk van de Vergadering wat betreft het instellen van onderzoekscommissies en zet de rechtsgrond voor deze mechanismen uiteen, inclusief de recente innovatie van commissies met 'quasi-vervolgende' elementen. Vanuit dit startpunt beschouwt dit hoofdstuk verder in hoeverre de Vergadering in staat is om het

IGH te betrekken bij het bevorderen van *international justice* in de uitoefening van haar adviserende functie. Dit geeft het potentieel weer van de Vergadering om het IGH te gebruiken om *atrocities* situaties aan te kaarten die anders niet aan juridisch toezicht onderhevig zouden zijn geweest. Ten slotte gaat het hoofdstuk in op wat in dit stadium alleen als theoretisch beschouwd kan worden; de oprichting van een ad-hoc tribunaal door de Vergadering, vergelijkbaar met aan de tribunalen opgericht door de Veiligheidsraad. Het analyseert de mogelijke juridische basis hiervoor binnen het VN-Handvest en algemeen internationaal recht om een dergelijk tribunaal te bekleden met de bevoegdheden om verdachten te berechten.

Hoofdstuk 7 wijst op de praktijk van de Vergadering in het aanbevelen van sancties en beschouwt de mogelijkheid dat dergelijke aanbevelingen rechtsgevolgen hebben die het opleggen van sancties tegen overtredende lidstaten ondersteunen. Er worden vier mogelijke juridische wegen onderzocht die gebruikt zouden kunnen worden om een dergelijk juridisch effect teweeg te brengen: de *Articles on the Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts* van de *International Law Commission* (ILC); het Verdrag van Wenen inzake het Verdragenrecht; het VN-Handvest; en de praktijk van de Vergadering in het kader van de *Uniting for Peace* Resolutie.

Dit proefschrift onderzoekt de praktijk en de juridische basis van de handelingen door Vergadering van quasi-wetgevende, quasi-gerechtelijke, machtigende, raadgevende en sanctionerende aard op het gebied van *international justice*. De conclusie evalueert het potentieel dat de Vergadering heeft om creatieve oplossingen aan te nemen die de aansprakelijkheid voor *atrocities crimes* in de toekomst te bevorderen, en om zich niet alleen voor vrede te verenigen, maar ook tegen straffeloosheid, name in het licht van de impasse binnen de Veiligheidsraad.